

СИВКО

Превод от руски: Ран Босилек, 1956

chitanka.info

Един селянин имал куче Сивко, старо-престаро. Той го изгонил от къщи. Тръгнал Сивко немил-недраг по полето. Върви и си мисли: „Колко години служих на господаря, пазих му имота, а сега на старини късче хляб не ми дава и от двора ме изпъди!“

През това време Кумчо Вълчо настигнал кучето и го попитал:

— Защо се скиташ тука, побратиме?

Сивко му отговорил:

— Изгони ме господарят, затова се скитам.

— Аз ще ти помогна — рекъл Вълчо — и твоят господар пак ще те прибере в къщи.

Зарадвал се Сивко:

— Ех, ако ми помогнеш, Вълчо, никога не ще забравя добрината ти. Все ще гледам как-как да се отплатя.

Вълчо рекъл:

— Слушай какво ще ти кажа! Като излязат господарите ти да жънат и стопанката сложи детето да спи под купните, ти се навъртай около детето. Аз ще го грабна, ти ще се впуснеш след мен. Тогава ще се престоря, че съм се изплашил, ще изпусна детето и ти ще минеш за спасител.

Излезли господарите да жънат в полето. Стопанката сложила детето си под купена. Изведнъж дотърчал вълк. Грабнал детето и хукнал из полето. Сивко се спуснал след него, а господарят викнал изплашен:

— Дръж, Сивко, дръж, братко!

Сивко догонил Вълча, отнел детето, донесъл го и го оставил пред господаря. Тогава господарят извадил от торбата хляб и сланина, дал ги на Сивка и рекъл:

— Яж, Сивчо! Ти спаси детето ми!

Вечерта, когато си тръгнали от полето, прибрали и Сивка. Като стигнали в къщи, господарят рекъл на стопанката:

— Жено, разточи тлъста баница!

Когато опекли баницата, господарят сложил Сивка на трапезата, седнал до него и рекъл:

— Дай, жено, да вечеряме!

Жена му сложила баницата. Господарят поднесъл на Сивка най-голямото парче и почнал да го духа, да не си изпари Сивко устата.

Лапал Сивко и си мислел „За такава добрина трябва да се отплатя на Вълча, както прилича.“

Господарят заженил дъщеря. Сивко отишъл в полето, намерил Вълча и му рекъл:

— Ела в неделя вечер при нашата ограда. Аз ще те промъкна в къщи и ще ти се отплатя с добро за доброто.

В неделя вечер Вълчо дошъл при оградата. В този ден била сватбата на господарската дъщеря. Сивко превел дебнешката Вълча и го скрил под софрата. После взел от софрата стъкло ракия и хубав къс месо и ги занесъл на Вълча. Гостите искали да набият кучето, но господарят се застъпил:

— Оставете Сивка! Той спаси детето ми. Додето съм жив, ще му бъда благодарен!

Сивко вземал от трапезата най-тлъстите мръвки и ги носел на Вълча. Нахранил го и го напоил до насита. Вълчо се развеселил и рекъл:

— Искам да попея, Сивко!

Сивко се изплашил:

— Стой, не прави тая глупост, Вълчо! Зле ще си изпатиш! Ще ти дам още ракийца да сръбнеш, само гласът ти да се не чува!

Вълчо сръбнал пак ракийца и казал:

— Сега вече ще попея!

Па като извил един глас под трапезата!... Гостите скочили от местата си. Тук певец, там певец — намерили Вълча под трапезата. Едни избягали от страх, а други се нахвърлили да пребият Вълча. Но Сивко легнал върху вълка, сякаш искал да го удуши. Господарят се развикал:

— Чакайте! Не бийте Вълча! Така и Сивка ще убиете. Той сам ще се разправи с него! Не се месете!

Извел Сивко Вълча на полето и му рекъл:

— Ти ми направи добро, и аз на тебе! Хайде, иди си сега с живот и здраве.

И се разделили.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.